

Arrest

nr. 72 460 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 26 juli 2010 in Turkije in het huwelijk met de heer M.Ü., van Turkse nationaliteit en gemachtigd tot een langdurig verblijf in België.

Op 17 september 2010 wordt het advies gevraagd aan het parket van de procureur des Konings te Gent aangaande een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 22 oktober 2010 wordt de echtgenoot van verzoekster gehoord in België. Verzoekster wordt op 22 november 2010 in Turkije gehoord.

Op 15 november 2010 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije).

Op 28 maart 2011 wordt een beslissing genomen tot uitstel van beslissing omdat er een administratief onderzoek lopende is.

Op 28 maart 2011 wordt het advies gevraagd aan het parket van de procureur des Konings aangaande de geldigheid van het huwelijk.

Op 19 september 2011 geeft de procureur des Konings een ongunstig advies.

Op 20 september 2011 wordt de beslissing genomen waarbij het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Op 12.11.2010 werd er op basis van artikel 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, van kracht geworden op 1 juni 2007, een visumaanvraag ingediend door U. S., geboren op (...), van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, U. M., geboren op (...), eveneens van Turkse nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 06.07.2010 in Turkije werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht;

Art. 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht beschouwen bovendien als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- De heer U. verkreeg begin 2008 een verblijfsrecht in België op basis van een gezinshereniging met zijn vader U. B., die zelf een verblijfsrecht verkreeg op grond van een huwelijk met een Belgische. De man liet nadien zijn voltallige familie vestigen in België. De man heeft echter 2 huwelijken achter de rug in een poging zijn illegale verblijf eerder al te regulariseren:

- Huwelijk op 30/07/2001 met C. M., 19 jaar ouder. Het huwelijk werd in Turkije ontbonden op 03/04/2002. Het huwelijk zelf werd in België nietig verklaard op 18/11/2004.

- Huwelijk op 02/09/2002 met T. H., 7 jaar ouder. Dit huwelijk werd in Turkije ontbonden op 26/12/2007 maar eerder al nietigverklaard in België op 04/10/2006. De man huwt nu voor de derde maal met een landgenote.

Uit het volledige interview dat op de Belgische ambassade van de vrouw werd afgenomen blijken volgende elementen:

- kennismaking op 10/07/2010 bij de grootmoeder van de vrouw;*
- de man is aanverwante van de echtgenote van de oom van mevrouw;*
- brachten amper 2 dagen met elkaar door voor het huwelijk;*
- er werd een verlovingsfeest gehouden (geen datum);*
- religieus huwelijk op 01/08/2010 om 9.30u;*

- de man betaalde de huwelijksringen;*
- de bruidsjurk van de vrouw werd gehuurd;*

- mevrouw antwoordt niet op de vragen: werd er een huwelijksfeest gehouden, welke huwelijksgeschenken werden ontvangen, welke geschenken gaf je je echtgenoot, waar woonden jullie na het huwelijk, werden er foto's genomen,...

- de vrouw geeft ook geen antwoord op de vraag of ze kennis maakte met de familie van haar echtgenoot;

de echtgenoot zou wel kennis hebben gemaakt met haar broers en zussen (en niet met de ouders?);

- de vrouw heeft geen enkele kennis over haar echtgenoot;

De Cel schijnhuwelijken van de stad Gent nam op haar beurt een interview af van de man. Hieruit blijken de volgende elementen:

- kennismaking rond 13 of 17/07/2010 bij de oma van de vrouw;

- de ouders van de man hebben op 20/07/2010 haar hand gevraagd;

- verloving op 22/07/2010;

- religieus huwelijk op 01/08/2010, 's avonds;

- volgens de man was er een huwelijksfeest op 31/07/2010;

- de man verklaart dat een bruidsschat werd gegeven;

- getuigen waren vrienden van de man;

- de man kent geen vriendinnen van de vrouw; hij weet ook niet of ze aanwezig waren op het huwelijk;

- de man heeft geen kennis over de persoonlijke voorkeuren van zijn echtgenote;

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.03.2011 het advies te vragen aan de Procureur des Konings wat betreft de erkenning van dit huwelijk in België.

In zijn advies van 19.09.2011 stelt de Procureur des Konings dat er afdoende elementen voorhanden zijn om te twijfelen aan de bedoelingen van dit huwelijk. Er wordt hierbij naar de volgende elementen verwezen:

'1. Situatie van U. M.: Hij is op basis van gezinshereniging met zijn vader naar België gekomen. Zijn vader U. B. is op 14.12.1993 gescheiden van zijn vrouw U. M.. Op 14.07.1994 is hij in Turkije getrouwd met een Belgische vrouw, S. F.. Hij heeft officieel met haar samengewoond in België van 21.11.1994 tot 23.07.1996. Ze zijn gescheiden op 20.07.1997 en op 30.12.1997 is hij opnieuw getrouwd met zijn eerste vrouw, U. M. Voor M. gaat het om zijn derde huwelijk. Op 30.07.2001 huwt hij in Gent met C. M.. Zij hebben nooit officieel samengewoond op hetzelfde adres. Dit huwelijk werd op 18.11.2004 nietig verklaard. Op 02.09.2002 is hij gehuwd met T. H. in Turkije. Op 01.10.2006 is dit huwelijk nietigverklaard. Binnen de familie zijn gemengde huwelijken voor het verwerven van verblijfsvoordelen goed gekend.

2. Kennismaking, huwelijk, verloop huwelijk:

Beiden kenden elkaar voor het huwelijk niet;

M. is volgens S. familie van de echtgenote van haar oom;

Ze hebben mekaar voor het eerst gezien op 20.07.2010, zonder dat ze tegen elkaar hebben gesproken. Op 22.07.2010 waren ze verloofd en op 26.07.2010 zijn ze officieel gehuwd. Hier is sprake van een snelle gang van zaken.

Op 31.07.2010 werd een huwelijksfeest gegeven, maar bij elke familie afzonderlijk.

Op 01.08.2010 is S. bij de ouders van M. gaan wonen en hadden zij seksuele contacten. M. is teruggekomen naar België op 07.08.2010.

Er zijn geen elementen voorhanden die aantonen dat beiden ondertussen contact hebben met elkaar, zij het telefonisch, per computer of per brief. M. verklaart S. te onderhouden en regelmatig geld op te sturen.

Ze hebben elkaar niet meer gezien sinds 07.08.2010. Als M. de vraag gesteld wordt wat hij zal doen mocht zijn echtgenote geen visum krijgen, dan is zijn antwoord "ik weet het niet". Hij geeft geen enkele blijk van liefde en verdriet mocht zijn echtgenote niet naar België kunnen komen.

M. weet amper iets over zijn echtgenote. S. weet niets af over haar echtgenoot.

Voor M. zal zijn echtgenote binnenshuis blijven en zich bezig houden met het huishouden.'

Gelet op dit advies verleent de Procureur des Konings dan ook negatief advies wat betreft de visumaanvraag gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Bijgevolg opent het huwelijk niet het recht op gezinshereniging en wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

(...)

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting;

- Schending van de regels van internationaal privaatrecht;*
- Schending van art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek;*
- Schending van art. 8 EVRM;*
- Machtsmisbruik*

3.1. De verwerende partij stelt in de beslissing van weigering het volgende met name:

(...)

3.2. Er wordt door de verwerende partij niet betwist:

dat de verzoekster gehuwd is met dhr. N. U.;

dat de verzoekster een visum gezinshereniging indiende teneinde zich te vestigen met haar echtgenoot.

3.3. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de verzoekster een schijnhuwelijk aanging.

3.3.1. De verwerende partij doet aan machtsverschrijding

Inderdaad, het komt aan de verwerende partij niet toe om het huwelijk niet te erkennen.

In de bestreden beslissing staat:

"Bijgevolg opent het huwelijk niet het recht op gezinshereniging en wordt het visum gezinshereniging geweigerd."

De echtgenoot van de verzoekster heeft alle nodige stappen ondernomen om het huwelijk in België te doen overschrijven.

Het komt evenwel aan de verwerende partij niet toe om het huwelijk niet te erkennen.

Hiertoe heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid.

3.3.2. De verwerende partij heeft eveneens geen respect voor de gezinscel vervat in art. 8 EVRM.

Dat de verwerende partij overigens geen enkele moeite gedaan heeft om de verzoekster bijkomend uit te nodigen, vragen te stellen,...

Dat de verzoekster opmerkt dat in casu eveneens sprake is van de zorgvuldigheidsverplichting daar de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en een degelijk respect voor de internationale regels zijnde de regels van internationaal privaatrecht en het respect voor de gezinscel vervat in art. 8 EVRM.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd.

Minstens kon immers bij twijfel verzoekster uitgenodigd worden op het Belgische ambassade voor een onderhoud m.b.t. haar aanvraag tot een visum.

3.4. Verweerder stelt in de weigeringsbeslissing het volgende:

"M. verklaart S. te onderhouden en regelmatig geld op te sturen,"

en

"Hij geeft geen enkele blijk van liefde en verdriet mocht zijn echtgenote niet naar België kunnen komen.

3.4.1. Dat de echtgenoot van de verzoekster geen liefde zou betonen voor de verzoekster is eerst en vooral, niet alleen een subjectief en niet objectief te meten element, er werd door de echtgenoot duidelijk gesteld dat hij de wil heeft om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

De echtgenoot onderhoudt de verzoekster en stuurt haar geld op (zie bijlage),

De rechtsleer en de rechtspraak zijn het er over eens dat het betrachten van een verblijfsrechtelijk voordeel een materieel voordeel, of om het even welk huwelijksvoordeel legitiem en zeker niet onverenigbaar is met de werkelijke wil om te huwen voor zover de echtgenoten de bedoeling hebben een gebonden levensgemeenschap aan te gaan.

De verzoekende partijen beogen wel degelijk om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Dat er verder dient opgemerkt te worden dat zowel uit de Parlementaire voorbereidende werkzaamheden als uit de omzendbrief inzake de wet van 04/05/99 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (17/12/99, B.S 31/12/99) blijkt dat er dient te worden vermeden dat elk huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld.

De principiële huwelijksvrijheid vereist dat er op dat vlak inderdaad enige omzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden.

In voormelde omzendbrief worden de duidelijke indicaties opgesomd waarop men zich kan beroepen om het schijn karakter van het huwelijk te reveleren.

Een combinatie van volgende factoren is niet aanwezig:

Partijen verstaan elkaar niet, hebben een tolk nodig - NIET HET GEVAL;

Eén van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders - NIET HET GEVAL ;

Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet - NIET HET GEVAL;

Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de ander werkt - NIET HET GEVAL ;

Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen - NIET HET GEVAL

Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk - NIET HET GEVAL ;

Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden - NIET HET GEVAL ;

Er dient te worden vastgesteld dat er enkel sprake is van een leeftijdsverschil en het feit binnen de Turkse gemeenschap het een cultureel gegeven is dat er gezocht wordt naar huwelijkspartners.

Van een combinatie van de opgegeven indicaties in deze zaak is er derhalve geen sprake. Nogmaals dient waargenomen te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in gebreke blijft.

3.4.2. Verder dient beklemtoond dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door het art. 12 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en door het artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.

Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen.

3.5. Dat verzoekster opmerkt dat in casu eveneens sprake is van de zorgvuldigheidsverplichting daar de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De beslissing is enerzijds opgebouwd uit de niet-erkenning van het huwelijk gesloten tussen verzoekster en de heer N.U. en anderzijds uit de niet-afgifte van een visum gezinshereniging.

De verwerende partij wijst erop dat, in de mate waarin het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel inhoudt dat verzoekster aan de Raad vraagt om na te gaan of de gemachtigde onterecht het huwelijk in strijd met artikel 146 van het BW heeft beschouwd omdat het doel van het huwelijk het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel zou zijn, de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. Het onderdeel van het middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur het huwelijk niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten is dan ook onontvankelijk, gelet op de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges, voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet.

De verwerende partij voegt hieraan het volgende toe:

"Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Indien verzoeker het niet eens is met deze conclusie, volgens de welke de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde, dient hij zich te wenden tot de burgerlijke rechtbank.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar bewering volgens de welke verwerende partij niet bevoegd zou zijn om het afgesloten huwelijk in Turkije niet te erkennen. Gelet op het feit dat een buitenlandse

huwelijksakte werd bezorgd aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21." Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR - en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet - de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a., (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd? Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR, gezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot de-plano-erkenning toevertrouwt aan 'alle overheden, verhindert zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen niet dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum gezinshereniging, verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond) voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I „Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan" van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk "die betrekking hebben op beide echtgenoten" op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, Parl.St. Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). Verwerende partij is dus wel degelijk bevoegd om het huwelijk waarop verzoekster zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoekster kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing genomen werd in strijd met artikel 8 EVRM nu uit bovenstaande duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk bevoegd was om het huwelijk niet te erkennen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster uit het oog verloren heeft dat de beslissing gebaseerd werd op een negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings d.d. 19 september 2011. In dit advies werd de situatie van de heer M. Ü. bekeken en gesteld dat het voor hem om zijn derde huwelijk gaat, waarvan eerste twee huwelijken nietig werden verklaard. Op basis van die gegevens werd er gesteld dat binnen zijn familie de gemengde huwelijken voor het verwerven van verblijfsvoordelen goed gekend zijn. Verder ging het advies in op de kennismaking, huwelijk en verloop van het huwelijk tussen verzoekster en de heer N.Ü. Op basis van vaststellingen die bleken uit het dossier stelde de Procureur dat er afdoende redenen voorhanden zijn om te twijfelen aan de precieze bedoelingen van het huwelijk en dat er geen sprake kan zijn van een opbouwen van een duurzame relatie en dat inzonderheid in hoofde van verzoekster die door dit huwelijk een verblijfsvoordeel zou bekomen.

De beslissing werd gebaseerd op de voormeld advies van de procureur des Konings. Van verwerende partij kan niet redelijkerwijze verwacht worden om dit negatieve advies naast zich neer te leggen. De bestreden beslissing neemt het advies expliciet over in de motivering en kon verder niet anders dan concluderen dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bil gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163,81? d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekster toont geen schending aan van door haar opgesomde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond"

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het advies van de procureur des Konings wordt gesteld dat er afdoende elementen voorhanden zijn om te twijfelen aan de bedoelingen van het huwelijk van verzoekster en dat er dan ook een negatief advies wordt verleend inzake de visumaanvraag, dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde en dat het huwelijk bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent zodat het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Alleszins dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel verzoekster als haar echtgenoot werden gehoord. Verzoekster werd in Turkije in de Belgische ambassade gehoord op 22 november 2010 en haar echtgenoot werd in België gehoord op 22 oktober 2010.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.3. Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat het om een schijnhuwelijk zou gaan en ten onrechte het huwelijk niet erkent. Verzoekster tracht in haar verzoekschrift een aantal punten van de bestreden beslissing te weerleggen.

In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH.

HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 146bis van het BW en argumenteert zij in hoofdzaak dat haar visumaanvraag werd afgewezen op grond van vermeend schijnhuwelijk en dat de verwerende partij tot dit besluit komt op basis van onvoldoende informatie en dat het niet om een schijnhuwelijk zou gaan. Verzoekster poogt een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het middel van verzoekster is er bijgevolg volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het visum te weigeren.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van artikel 146bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens, in de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht verzoeksters huwelijk in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoekster het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’, verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is. Artikel 46 van het WIPR bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben. De verwerende partij kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoekster kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

2.3.4. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 12 van het EVRM houdt het recht in om te huwen. De bestreden beslissing is een beslissing waarbij het visum gezinshereniging aan verzoekster wordt geweigerd. Deze beslissing heeft niet als gevolg dat aan verzoekster een verbod wordt opgelegd om in het huwelijk te treden. De schending van deze bepaling kan niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de kritiek dat de verwerende partij geen respect heeft betoond voor de gezinscel. Uit de bovenstaande bespreking is gebleken dat verzoekster niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, of dat de gemachtigde onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoekster niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Tevens zet verzoekster op geen enkele wijze uiteen in welke zin de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De Raad stelt vast dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET